

ת"ד 5754/01/20 - מדינת ישראל נגד דוד כרמלי

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

ת"ד 5754-01-20 מדינת ישראל נ' כרמלי
תיק חיצוני: 466976/2019

בפני כבוד השופטת צפורה משה
מאשימה: מדינת ישראל
נגד
נאשם: דוד כרמלי
ע"י ב"כ עו"ד אבי מנצור

החלטה

(כל ההדגשות כאן ולאורך ההחלטה שלי - צ.מ.).

בפניי בקשת ההגנה לזכות את הנאשם מן העבירות המיוחסות לו בכתב האישום, בטענת "אין להשיב לאשמה", מכוח סעיף 158 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב -1982 (להלן: "החסד"פ").

עוד עותרת ההגנה, לפסוק לנאשם פיצויים מכוח סעיף 80 לחוק העונשין התשל"ז-1977

(להלן: "חוק העונשין").

סעיף 158 לחסד"פ קובע כדלקמן:

"נסתיימה פרשת התביעה ולא הוכחה האשמה, אף לכאורה, יזכה בית המשפט את הנאשם - בין על פי טענת הנאשם ובין מיזמתו - לאחר שנתן לתובע להשמיע את דברו בעניין; הוראות סעיפים 182 ו-183 יחולו גם על זיכוי לפי סעיף זה".

סעיף 80(א) לחוק העונשין קובע כדלקמן:

"משפט שנפתח שלא דרך קובלנה וראה בית המשפט שלא היה יסוד להאשמה, או

שראה נסיבות אחרות המצדיקות זאת רשאי הוא לצוות כי אוצר המדינה ישלם לנאשם

הוצאות הגנתו ופיצוי על מעצרו או מאסרו בשל האשמה שממנה זוכה או בשל האישום

שבוטל לפי סעיף 94(ב) לחוק סדר הדין הפלילי {נוסח משולב}, התשמ"ב - 1982, בסכום

שייראה לבית המשפט.."

הלכה ידועה היא, כי די למעשה, בקיומה של ראיה לכאורית, ולו דלה, כדי לחייב את הנאשם להשיב לאשמה

בע"פ 28/49 זרקא נ' היועמ"ש, עמד בית המשפט העליון על משמעות הביטוי "הוכחה לכאורה" וקבע כי:

"המושג 'הוכחה לכאורה' - נוכל להבהירו עתה ביתר קלות פירוש, אותה כמות של עדות שהקטגוריה חייבת להביא בשלב הראשון של המשפט לשם קיום החובה מס' 2 ["חובת ההוכחה"] המוטלת עליה ואשר תספיק - אם בסוף הדין ייתן בית המשפט אמון בה ויחס לה את המשקל הראוי - כדי הרשעת הנאשם בעבירה הנדונה". (שם, עמ' 526)

מכאן, שעל מנת שבית המשפט יקבל את טענת ההגנה, עליה להראות כי אין בראיות התביעה שהוצגו, כל בסיס להרשעה, אפילו יינתן בהן מלוא האמון ויוענק להן מלוא המשקל הראייתי.

מפנה גם לדברי בית המשפט העליון בע"פ 732/76 מדינת ישראל נ' רפאל כחלון:

"בית-המשפט לא יטה אוזן קשבת לטענה לפיה אין להשיב לאשמה, אם הובאו ראיות בסיסיות, אם כי דלות, להוכחת יסודותיה של העבירה שפרטיה הובאו בכתב-האישום. ראיות בסיסיות לעניין זה אין משמען כאמור ראיות שמשקלן והיקפן מאפשר הרשעה על אתר, אלא ראיות במידה היוצרת אותה מערכת הוכחות ראשונית, המעבירה את הנטל של הבאת ראיות (להבדיל מנטל השכנוע) מן התביעה לנאשם"

בספרו "על סדר הדין בפלילים", חלק שני, מהדורה מעודכנת, תשס"ג - 2003, עמד כבוד השופט קדמי על המשמעות המעשית של היעדר הוכחה לכאורה :

"המשמעות המעשית של העדר הוכחה לכאורה, בהקשר זה היא : כי אין בראיות שהוגשו לבית המשפט מטעם התביעה כדי לבסס הרשעה "אפילו יינתן בהן מלוא האמון, ויוענק להן מלוא המשקל הראייתי"; ועל-כן אין הצדקה לדרוש מן הנאשם להתגונן, שאין לו בפני "מה" להתגונן, וראוי לזכותו".

ומן הכלל אל הפרט:

כתב האישום:

ביום 31.12.19 הוגש כנג הנאשם כתב אישום המייחס לו **אחריות בגרימת תאונת דרכים, בה נחבל בגופו ילד כבן 8** אשר נזקק לטיפול רפואי (להלן: "**הילד**"), כאשר על פי הנטען בכתב האישום הילד חצה את הכביש ב"**מעבר חצייה**" והתאונה התרחשה **על "מעבר החצייה"**.

לנאשם יוחסו עבירות של, **אי מתן זכות קדימה להולך רגל העומד על המדרכה, נהיגה בקלות ראש והתנהגות הגורמת נזק**.

לטענת ההגנה, העובדות המתוארות בכתב האישום אינן משקפות כלל וכלל את אשר ארע בזירת התאונה, הן ביחס למקום התרחשותה, הן ביחס לתנאי הכביש ובעיקר ביחס לאופן חציית הכביש על ידי הילד המעורב ולו רק בשל כך, אין על הנאשם כל חובה להשיב לכתב האישום.

מחומר הראיות עולה בבירור כי התאונה כלל לא התרחשה על שטח מעבר החצייה, וכי אין לנטען בכתב האישום לא בסיס עובדתי ולא משפטי.

הסרטון, המתעד את התרחשחות התאונה ממצלמת אבטחה בזירת התאונה-סומן ת/15 אשר לטעמה של המאשימה הינו ראיה מרשיעה מוחלטת פועל דווקא לטובת הנאשם ומלמד על אופן נהיגתו הזהירה וכי הוא אינו אחראי כלל וכלל לתאונה.

(שני הסרטונים המתעדים את התרחשחות התאונה הוגשו וסומנו ת/15 ויקראו להלן: "**הסרטון**")

מדובר בתאונה בלתי נמנעת, הילד התפרץ לכביש מבין מכוניות, אשר אחת מהן חסמה את מעבר החצייה וכפועל יוצא מכך, את שדה הראייה של הנאשם, והילד הוא זה שדווקא רץ לכיוון רכבו של הנאשם התנגש ופגע בו.

המאשימה התעלמה מהחובות המוטלות על הולך הרגל, מדובר בילד קטן כבן 8 אשר התפרץ לכביש שלא במעבר חצייה וחצה אותו ללא ליווי מבוגר ואילו, נהיגתו של הנאשם אשר נסע במהירות איטית ביותר, מהירות המגיעה עד כדי הליכה, ראויה לכל שבח והיא זו שמנעה תוצאה קטלנית יותר.

המאשימה הרחיבה חזית במהלך ניהול המשפט כפי שזו באה לידי ביטוי לראשונה בעדות הבוחן ע/ת מס' 1 בבית המשפט (להלן: "הבוחן"), ולפיה גם אם התאונה לא התרחשה על שטח "מעבר החצייה" המסומן עדיין מדובר ב"תחום מעבר החצייה" אשר דינו לעניין החובות המוטלות על הנהג בכביש כדין שטח מעבר החצייה המסומן.

אין לטענה זו כל ביטוי בנוסחו של כתב האישום, היא נעדרת כל בסיס חוקי ו/או משפטי מחייב, והיא נוגדת את עיקרון החוקיות ומכל מקום יש בה משום פגיעה קשה וממשית בזכויות הנאשם הזכאי להליך הוגן.

על התביעה הנטל לשכנע, מעבר לספק סביר כי התקיימו יסודותיה של העבירה ואין להפוך את היוצרות בהקשר זה.

לנטל השכנוע המוטל על המאשימה מתלווה "חובת ראייה", לפיה על התביעה מוטל להציג ראיות שיש בהן הוכחה לכאורה לאשמתו של הנאשם.

יחד עם זאת, הכלל הוא כי הנאשם אינו חייב להביא ראיות מטעמו ורשאי הוא להסתמך על הראיות שהוצגו ע"י התביעה ולטעון על בסיסן מדוע לא הוכחה אשמתו.

סקירת פרשת התביעה וניתוח עדויותיהם של עדיה, מובילים למסקנה כי המאשימה לא הצליחה "להרים" את הנטל הראייתי לכאורי הדרוש.

לשיטת ההגנה, כל מה שהשכילה התביעה להביא בפני בית המשפט בתיק זה מתמצה בקביעה נורמטיבית, מפיו של בוחן "לא משפטן" כלשונו, לפיה מוטלת על הנאשם חובת זהירות גם כלפי מי שמתפרץ לכביש שלא במעבר חצייה וזאת בניגוד מוחלט למסר של בית המשפט העליון אשר צוטט ברע"פ 7468/07 לוקשינסקי נ' מדינת ישראל ולפיו: "העובדה שהתרחשה תאונה קטלנית במעבר חצייה לא די בה כשלעצמה כדי ללמד שמי ששרד אותה - התרשל".

מנגד טוענת המאשימה כי הראיות המונחות בפני בית המשפט מדברות בעד עצמן.

די בסרטון ת/15 המתעד את התרחשות התאונה, כדי ללמד כי הנאשם אחראי לתאונה, גם אם זו לא התרחשה ממש על שטח "מעבר החצייה" המסומן בכביש.

מחקירת הנאשם במשטרה ומהכתוב בבקשת ההגנה עצמה עולה, כי הנאשם מודה בתאונה ובפגיעה בילד המעורב, הנאשם מודה שראה את המעורב כשנייה לפני הפגיעה, אך לא הספיק לעצור ולבלום.

עדות בוחן התאונה, אשר העיד על פי חוות דעתו המקצועית והמבוססת גם על פסיקה עניפה ומחייבת כי מדובר בתאונה אשר התרחשה במעבר חצייה וכי הולך הרגל המעורב חצה בתחום מעבר החצייה המשתרע גם על אזור שלאחר מעבר החצייה.

הנאשם היה חייב לצפות שילד קטן לא מצליח לראות אותו, והיה חייב לעצור עצירה מוחלטת נוכח שדה הראייה שלו שמאלה אשר היה מוגבל.

עדות הילד המעורב עצמו, אשר ספר על התרחשות התאונה אשר בקש לחצות את הכביש במעבר החצייה, אך נאלץ לעבור בין הרכבים שעמדו באזור מעבר החצייה.

העדים אשר העידו על אופן קבלת הסרטון לתיק החקירה והמתעד את התאונה ואופן התרחשותה.

כתימוכין לטיעוניה הפנתה לפסיקה בעניין **פרשות גאוי וגאוי ושושנה ארז** ולהלכות שנקבעו שם.

הגדרת המונח "**מעבר חצייה**" על פי הפסיקה הנוהגת והמחייבת, הינה רחבה יותר והיא כוללת בחובה את "**תחום מעבר החצייה**", המשתרע על שטח נוסף בכביש, הן זה שלפני השטח המסומן על הכביש והן זה שלאחריו וכי דינו של

אותו תחום בבחינת החובות המוטלות על הנהג בכביש כדין "מעבר החצייה המסומן".

מכל מקום טוענת המאשימה, כי על הנאשם היה לנקוט משנה זהירות ואף לעצור את רכבו, זאת גם מכוח כללי הזהירות הכלליים והמחייבים, כל נהג בעת נהיגתו, ובפרט נוכח תנאי הכביש במועד התרחשות התאונה ולפיהם מעבר החצייה היה חסום על ידי רכב.

אילו היה הנאשם נוהג בזהירות הנדרשת והמתחייבת ועוצר את רכבו בהתאם לאותם כללים, או אז הייתה התאונה נמנעת.

סבורני, כי צדק של ממש יש בטיעוני ההגנה וכי מדובר בכשלים וחוסרים משמעותיים אשר לא ניתן להקל בהם ראש כלל וכלל.

יחד עם זאת, ובזהירות הנדרשת וההסתייגויות המתבקשות לאור השלב בו נמצא הדיון, זאת לאחר שנתתי דעתי למכלול טענות הצדדים, ההשלמות וההבהרות שנתבקשו, תוך בחינת ה"יש" הקיים בחומר הראיות המונח בפניי ובהמשך להחלטתי מיום 24.11.21 מצאתי לנכון לקבוע כדלקמן:

אני מקבלת את טענת ההגנה, באשר להוראת חיקוק מס' 1 ואינני מחייבת את הנאשם להשיב לה.

אני דוחה את טענת ההגנה, ביחס להוראות חיקוק מס' 2 ו-3 ומורה לנאשם להשיב לאשמה בשאלת אחריותו לקרות התאונה ולנזק שנגרם כתוצאה ממנה, גם אם זו ארעה בסמוך לשטח מעבר החצייה המסומן על הכביש ולא בתוך השטח המסומן, וגם אם ברור כי הילד התפרץ לכביש ורץ לכיוון רכבו של הנאשם.

בקשת ההגנה לפיצויים בשלב זה נדחית אף היא, נוכח הקביעה בדבר חובת הנאשם להשיב לאשמה כאמור לעיל.

מפנה לדבריה של כב' השו' שלו (בית משפט מחוזי ב"ש) בע"פ 35342-12-18 מדינת ישראל נ' שושנה ארז וזאת כמובן בכפוף להסתייגויות הראויות ובהתאם לתנאי הדרך בכל תיק ותיק :

"...אני סבורה כי בית משפט קמא צדק בקביעתו כי בענייננו, גם במרחק של 10 מ' אחרי מעבר חצייה דובר ב'תחום של מעבר חציה' כך שחובת הזהירות המוגברת על הנג עדין חלה ויודגש בית המשפט לא קבע כי בכל מקרה ובכל צומת תחום מעבר החציה יחול גם במרחק של 10 מ' אחרי מעבר החציה.."

"על נהג המתקרב למעבר חצייה חלה חובה להאט את רכבו ובמידת הצורך אף לעצור על מנת לאפשר להולכי רגל לחצות את הכביש בבטחה. **חובת הזהירות האמורה הורחבה בפסיקה ופורשה כחובת זהירות מוגברת במסגרתה על הנהג להביא בחשבון גם התנהגות רשלנית ובלתי צפויה של הולך הרגל...**

אמנם בשל עומס התנועה נסעה המשיבה במהירות של כ- 30 קמ"ש...מהירות הפחותה מהמהירות המותרת בכביש ואולם אין בכך כדי להעיד על סבירותה של מהירות הנסיעה, האמורה להיבחן בהתחשב בכל הנסיבות ובתנאי הדרך והתנועה בהבאופן שיקיים בידו את השליטה המוחלטת ברכב..."

החלטתי זו הינה גם בשים לב לכשלים, החוסרים, אי הדיוקים בהם לוקה כתב האישום ויתר טענות ההגנה.

ואולם, יובהר כבר עתה ובזהירות הנדרשת כי אין בקביעה כאמור לעיל בשלב זה, כדי לקבוע בהכרח בהכרעת הדין, כי הנאשם אחראי ברמה הנדרשת במשפט פלילי לתאונה ולעבירות המיוחסות לו, או כדי לאיין או לגרוע ממיקומן של טענות ההגנה ומשקלן בבוא העת ובמידת הצורך.

אחריות הנאשם לתאונה או אחרת, תקבע לאחר שהנאשם ישיב לאשמה היה ויבחר להעיד, ולאחר שאופן נהיגתו יבחן ביחס לכלל הכללים החלים על נהיגתו של נהג סביר בכביש, זאת כמובן בכפוף למכלול הטענות וההסתייגויות בדבר קבילותן ומשקלן של הראיות לרבות טענות ההגנה העומדות לנאשם במשפט פלילי תוך בחינת הגינותו של ההליך.

לשון כתב האישום והוראות החיקוק אשר יוחסו לנאשם ביחס לראיות שהובאו על ידי המאשימה

בפרק א. פרק העובדות, יוחסו לנאשם העובדות הבאות:

1. ביום 24.10.19 סמוך לשעה 14:45 נהג הנאשם רכב פרטי תוצאת טויוטה מספר רישוי 7109466 בבני ברק ברחוב בירנבוים, מכיוון צפון לכיוון דרום והתקרב לצומת עם רחוב עמרם גאון (להלן: "הצומת").
2. ברחוב בירנבוים, סמוך לבית מספר 34 מסומן לרחוב הכביש מעבר חצייה להולכי רגל ומעליו מוצב תמרור 306 ("תן זכות קדימה להולכי הרגל החוצים").
3. אותה שעה חצה את הכביש נ.ח. קטין יליד 5.10.2011 (להלן: "הולך הרגל") במעבר החצייה הנ"ל מכיוון מזרח לכיוון מערב, משמאל לימין כיוון נסיעת הנאשם.
4. הנאשם נהג בקלות ראש, בכך שלא נתן תשומת לב מספקת לדרך, לא האט מהירות נסיעתו בהתקרבו למעבר חצייה, לא הבחין מבעוד מועד בהולך הרגל, לא אפשר לו להשלים חציית הכביש בביטחה, המשיך בנסיעה ופגע בהולך הרגל בהיותו על מעבר החצייה.
5. כתוצאה מהתאונה הולך הרגל נחבל בגופו ונזקק לטיפול רפואי.

בפרק ב. פרק הוראות החיקוק, יוחסו לנאשם העבירות הבאות:

1. **אי מתן זכות קדימה להולך רגל העומד על המדרכה** - עבירה לפי סעיף 67 (א) (צ"ל "לפי תקנה" - צ.מ.) (לתקנות התעבורה { 7041 }

2. **נהיגה בקלות ראש** - עבירה לפי סעיף 62(2) לפקודת התעבורה, {נ"ח} תשכ"א - 1961 {7137} (להלן: "**פקודת התעבורה**") ביחד עם סעיף 38 (2) לפקודת התעבורה {2029}
3. **התנהגות הגורמת נזק - עבירה לפי תקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה** {2425}.

לשון הוראות החוק קובעות כדלקמן:

תקנה 67 (א) לתקנות התעבורה קובעת :

"נוהג רכב המתקרב למעבר חצייה, יאט את רכב **אם הולך רגל עומד על המדרכה בסמוך למעבר החצייה** ואם ניכר שבכוונתו של הולך הרגל לחצות את הכביש יתן לו זכות קדימה"

סעיף 62 (2) לפקודת התעבורה קובע :

" העובר אחת העבירות האלה דינו...

(2) נוהג רכב בדרך בקלות ראש, או ברשלנות או במהירות שיש בה בנסיבות המקרה סכנה לציבור אף אם היא פחותה מן המהירות המקסימלית שנקבעה."

תקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה קובעת:

"כל עובר דרך חייב להתנהג באופן שלא ...

(2) יגרום נזק לאדם או לרכוש ולא יתן מקום לגרום נזק כאמור."

טרם בחינת חומר הראיות ועדויות התבעה ייאמר כבר עתה כי מעין בכתב האישום, עולה כי אין בו כל התייחסות להגדרת "מעבר חצייה" או "תחום מעבר החצייה".

בפרק ההגדרות לתקנות התעבורה תשכ"א - 1961 (להלן: "תקנות התעבורה") "מעבר חצייה" מוגדר :

"חלק הכביש המסומן כמיועד לחצייתו על ידי הולכי רגל".

צדק רב יש בטענות ההגנה, כפי שפורטו בהרחבה בטיעוניה המלומדים, ולא ניתן להתעלם מהפגיעה הממשית בהגנת הנאשם כבר בשלבים המקדמיים של ההליך, ולו למקרא כתב האישום עצמו.

אין בכתב האישום כל התייחסות להגדרה שונה, או מרחיבה, למונח "מעבר חצייה" מזו הקבועה בתקנות התעבורה, אין גם כל התייחסות למיקום המדויק של התאונה, על פני אותו שטח כביש אשר אותו רואה המאשימה לשיטתה כ"תחום מעבר החצייה".

בהערת אגב יצוין בהקשר זה, כי גם מעיון בדוחות הפעולה המצויים בחומר הראיות מתייחסת המאשימה עצמה למונח **"מעבר חצייה"** כשטח המסומן על הכביש ולא ל **"תחום מעבר החצייה"**.

זאת ועוד, אין בחומר הראיות המונח בפניי ראיה בדבר מיקומה המדויק של התאונה ו/או המהירות בה נסע הנאשם, לפני התאונה או בעת התרחשותה כמו גם חוסרים נוספים עליהם הצביע ההגנה ועוד.

על פי הנתען בכתב האישום, הנאשם לא האט מהירותו, ואולם רק במהלך שמיעת הראיות הוסיפה המאשימה וטענה כנגד הנאשם כי היה עליו אף לעצור, כאשר לטענת ההגנה גם אילו היה הנאשם עוצר עשר דקות לפני מעבר החצייה או עליו, לא היה בכך כדי למנוע את התאונה, שכן מדובר בתאונה שהתרחשה מספר מטרים לאחר שטח **"מעבר החצייה"** המסומן ובהתפרצות של הילד לכביש ולעבר רכבו של הנאשם.

אכן, גם לטענת בוחן התאונה עצמו, מדובר בתאונה בלתי נמנעת חישובית לאור זמן התגובה שעמד לנאשם נוכח העובדה שהילד המעורב התפרץ לכביש ואולם לשיטת הבוחן התאונה קרתה ב**"תחום מעבר החצייה"**, אשר דינו כדין **"מעבר חצייה"**.

ראה עדות הבוחן בעמ' 27 לפרוטוקול שו' 8 ואילך.

דעתו המקצועית של הבוחן ולפיה התאונה התרחשה ב**"תחום מעבר החצייה"**, נסמכת לשיטתו על טענת הנאשם בחקירה ולפיה התאונה התרחשה במרחק של 2-3 מטר ממעבר החצייה המסומן על הכביש.

לדבריו, מדובר במונח משפטי הלקוח מהפסיקה ואשר הגדרת גבולותיו אמורה להיקבע על ידי בית המשפט.

זאת ועוד, מאחר ושדה הראיה של הנאשם היה מוגבל היה מצופה ממנו לעצור או להאט ולמנוע את התאונה ואילו היה הנאשם מאט או עוצר את רכבו או כי אז היתה התאונה נמנעת.

בחומר הראיות שהוגש על ידי הבוחן טרם עדותו בבית המשפט לא מצאתי התייחסות מפורשת למונח **"תחום מעבר החצייה"** ונוכח הראיות המונחות בפניי בית המשפט, **עולה כי קיים פער בלתי מתקבל על הדעת באופן בו נוסחו העובדות בכתב האישום לבין העובדות אשר התגלו במהלך שמיעת הראיות כפי שהדברים עולים מראיות התביעה עצמה.**

התביעה הייתה מודעת לאותן עובדות ולא ברור מדוע בחרה לנסח את כתב האישום באופן המחמיר דווקא עם הנאשם.

סעיף 85(4) לחסד"פ אשר דן בתוכן כתב האישום ואשר על יומו כלשונו אמונה התביעה עת היא שוקדת על

הכנת כתב האישום קובע כדלקמן:

" כתב אישום יכיל ...

(4) תיאור העובדות המהוות את העבירה בציון המקום והזמן במידה שאפשר לבררם."

לא מצאתי כל הסבר משכנע בטיעוני המאשימה, מדוע לא ניתן היה לנסח את כתב האישום באופן אשר יבטא הלכה למעשה את אופן התרחשות האירועים, כפי שאכן התרחשו לרבות העובדות בדבר מצב התנועה בכביש, הרכב שעמד על מעבר החצייה המסומן, הגדרת "מעבר חצייה מסומן" להבדיל מ"תחום מעבר חצייה" אופן חציית הכביש של המעורב, הפגיעה ברכב הנאשם ועוד.

זאת ועוד, לטענת ההגנה המאשימה התעלמה לחלוטין מהחובות המוטלות על הולך הרגל וטענת המאשימה ולפיה על הנאשם היה לעצור ולבדוק האם יש הולך רגל על המדרכה המבקש לחצות את הכביש הינה בלתי סבירה ואין להטיל חובת זהירות מוגברת על הנאשם בנסיבות תיק זה, זאת ועוד הפסיקה עליה מבקשת המאשימה להסתמך אינ רלבנטית כלל לנסיבות תיק זה.

אכן, לא עלה בידי המאשימה להצביע על המהירות בה נסע הנאשם וכל שעולה בעניין זה מעדות הבוחן הינו כי אילו היה הנאשם מאט או עוצר התאונה הייתה נמנעת.

המאשימה נתבקשה בהחלטתי מיום 24.11.21 להפנות לראיות המצביעות על המהירות בה נסע הנאשם, אך כל שהיה בידה לטעון הוא כי אילו היה הנאשם מאט או עוצר נסיעתו כליל התאונה הייתה נמנעת.

רק בסוף פרשת התביעה וטרם שהינה מודיעה "אלו הם עדיי" מצאה לנכון המאשימה לבקש להזהיר את הנאשם בעבירה לפי תקנה 52(6) לתקנות התעבורה, שעניינה אי האטה או עצירה בהתקרבו למעבר חצייה.

בקשה זו מדברת בעד עצמה ויש בה כדי ללמד כי המאשימה עצמה מודעת לקשיים אליהן הפנתה ההגנה.

כאן עולה שאלה נוספת, האם היה על הנאשם לעצור כליל לפני מעבר החצייה לאור תנאי הכביש והאם באמת היה בכך כדי למנוע את התאונה אשר התרחשה בשטח שלאחר מעבר החצייה המסומן.

עוד עולה השאלה האם די בניסוח כללי בעובדות כתב האישום ולפיו הנאשם נהג בקלות ראש וכי לא האט מהירותו, זאת מבלי לציין במפורש מהי אותה מהירות בה נסע או כי לא עצר את רכבו ומבלי לציין הוראות חקוק נוספות הקיימות בתקנות התעבורה בדבר החובות החלות על נהג הנוהג בכביש כדי לחייב נאשם באחריות פלילית.

יחד עם זאת, הוכח כי התאונה נשוא כתב האישום אכן התרחשה על ידי רכב הנאשם, וכי הילד נחבל כתוצאה מן התאונה והנאשם עצמו גם לא מכחיש מעורבותו בתאונה.

ואולם לצד זאת, בזהירות הנדרשת ובעין בלתי מקצועית יאמר כי **מצפייה בסרטון ת/15** ניתן לומר כי מתעורר קושי לקבוע כגרסת הנאשם כי אכן נסע במהירות איטית, עד כדי הליכה זאת בהתאם לתנאי הכביש ומגבלות שדה הראייה באותו יום.

משכך, ובין יתר הנימוקים אשר פורטו לעיל ויפורטו להלן סבורני כי אין מנוס מהקביעה כי על הנאשם להשיב לאשמה.

יש ואפשר ואכן הנאשם נהג במהירות איטית, ואולם וזה העיקר, המושג "איטית" טעון הבהרה ביחס לתנאי הדרך.

מנגד, לא ניתן לקבוע בוודאות הנדרשת כטענת המאשימה אך ורק מצפייה בסרטון כי הנאשם לא האט נסיעתו, שכן מדובר בקושי הנעוץ גם בעובדה שהסרטון מתאר אך ורק מקטע מסויים של נהיגת הנאשם ולא ניתן לדעת מה היתה מהירות נסיעתו קודם שהתקרב למעבר החצייה על מנת שניתן יהיה להשוות בין המהירויות.

שלב ההקראה וכפירת ההגנה:

ביום 31.5.21 התקיימה הקראה ובתשובת ההגנה לכתב האישום כפר הנאשם באחריותו לתאונה ובמיוחד לו בכתב האישום.

ב"כ הנאשם הוסיף וציין כי יש מקום לסגור את התיק.

התיק נקבע לשמיעת ראיות וביום 12.7.21 נשמעה פרשת התביעה.

יצוין כי ב"כ הנאשם חזר וציין בפתח ישיבת ההוכחות, כי "אין לתיק הזה רגליים" וכי נקט בכל האמצעים להימנע מניהול ההליך וככל והנאשם יזוכה יעמוד על הוצאות.

פרשת התביעה:

מטעם המאשימה העידו 5 עדי תביעה (מפנה לפרוטוקול הדיון מיום 12.7.21 עמ' 3 ואילך):

רנ"ג נמרוד מזל, רס"ל יעקב אברהם פרייזלר, הילד המעורב, אביו של הילד ובוחן התאונה רס"ב סימון טרטקובסקי.

להלן בתמצית עיקרי עדותם, זאת בהסתייגויות המתבקשות ביחס לבחינת קבילותן, משקלן ואמינותן נכול לשלב זה של הדיון:

ע/ת 2 - רנ"ג נמרוד מזל, ערך שני מזכרים **1/ת ו-2/ת** בדבר קבלת הסרטונים המתעדים את התאונה

2 הסרטונים הוגשו בשלב מאוחר יותר בהסכמת ההגנה וסומנו כאמור לעיל **15/ת** ויקראו שניהם "הסרטון".

ע/ת 3 - רס"ל יעקב פרייזלר, ערך דו"ח פעולה אשר סומן **3/ת** ובו פירט פעולותיו

העד הגיע לזירת התאונה בשעה 14:54:10

בין יתר הדברים מציין העד בדו"ח **3/ת** כי הילד רץ לכביש שלא במעבר החצייה, זאת על פי עדותה של עדת ראייה, **בשם שרית** אשר התברר, כי לא נגבתה ממנה עדות והיא אינה מופיעה ברשימת עדי התביעה.

העד מסר, כי הבחין בילד שוכב על הכביש, אך הוא אינו זוכר באיזה מרחק היה הילד ממעבר החצייה.

העד לא רשם היכן בדיוק עמד הרכב שפגע בילד.

עוד עולה מהדו"ח, כי העד פגש בבחור **בשם אביחי** אשר מסר לו כי יש לו הסרטה של האירוע, העד מסר את מספר הטלפון שלו אך גם עד זה לא נחקר והוא אינו מופיע ברשימת עדי התביעה.

מעדות העד עולה, כי ביום אירוע התאונה לא הגיעו בוחנים לזירת התאונה וכי הנאשם נתבקש להגיע לתחנת המשטרה עם רישיונות.

ע/ת 4, הילד המעורב - עדותו נשמעה בדלתיים סגורות בשל היותו קטין, ובתמצית ייאמר כי מעדותו עולה כי לא יכול היה לחצות את הכביש במעבר חצייה בשל רכבים שעמדו על מעבר החצייה וגם לא יכול היה להסתכל לימין ולשמאל משכך נאלץ לעבור בין הרכבים.

עדות הילד המעורב ביחס למקום חצייתו את הכביש לא הייתה עקבית, ומכל מקום עולה מהסרטון עליו מבססת המאשימה טיעוניה כי המעורב לא חצה את הכביש במעבר החצייה המסומן על הכביש וכי אין מדובר בחצייה רגילה אלא בריצה זאת גם לפי עדותו.

לאור הסתירות בעדות הילד בקשה ההגנה להגיש את עדותו במשטרה והמאשימה לא התנגדה, משכך **עדות הילד במשטרה הוגשה וסומנה נ/1.**

הילד המעורב מסר כי רכב פורד שחור עמד על המעבר והפריע למי שרצה לעבור. העד מאשר שלא יכול היה לעבור במעבר החצייה כי היו רכבים ליד המעבר וכי עבר במעבר שהיה בין הרכבים ליד מעבר החצייה ואחרי שעבר בין הרכבים עלה מייד על מעבר החצייה.

יצוין כי על אף שהיה בידי המאשימה את מספר הרכב גם עד זה לא נחקר ולא נמסר כי ננקטו לגביו פעולות אכיפה כלשהן.

העד המעורב מסר בפירוש כי עבר מאחורי הרכב החוסם מאחר ולא הייתה לו ברירה וכי רץ מאחר והיו לו הרבה שיעורי בית.

במהלך עדותו מסר כי הוזהר לא אחת על ידי אימו כי לא יחצה את הכביש לבד אלא ימתין למבוגר וכי באותו יום לא יכול היה לשאול כי בקושי היו אנשים וכי לא היו אנשים.

ולהלן מספר הפניות מפרוטוקול עדותו:

"טוב, אני חזרתי מבית הספר, רציתי לעבור במעבר חצייה, היו רכבים שעמדו על מעבר החצייה ולא יכולתי לחצות אז נאלצתי לעבור בין הרכבים וגם לא יכולתי להסתכל ימין ושמאל לפני שעליתי על מעבר החצייה בגלל שהיו שם המון מכוניות שהסתירו את הראייה שלי. לא יכולתי לראות, אז נאלצתי לעבור בין הרכבים ואז פתאום הוא הגיע, נבהלתי התחלתי לרוץ ואז הוא פגע בי ועפתי כמה מטרים." מפנה לעמ' 10 לפרוטוקול החל משו' 14 ואילך.

העד מוסיף לשאלת הסניגור ומבלי שנתבקש מוסר מיוזמתו כי גם על המדרכה הו רכבים:

"כן. וגם על המדרכה".

ראה עמ' 13 ש' 12 ואילך.

ובהמשך בשורה 26 :

"כן, היו רכבים ליד המעבר, עברתי במעבר שהיה בין הרכבים ליד מעבר החצייה.

בעמ' 14 ש' 24 ואילך לאחר שהסרטון מוצג לילד בחקירה נגדית :

"ש. אז בעצם אתה מסכים אתי שכשהגעת לאמצע לא היית על מעבר החצייה אלא אחרי מעבר החצייה, מטר או שניים, שלושה, לפי התמונה רואים?

ת. לפי התמונה רואים שזה לא במרחק כזה גדול.

בעמ' 16 ש' 21 ואילך:

"ש. בשורה 26, 25 לעדותך אתה מיוזמתך אומר" הרכב שלו פגע בי אבל חסם את מעבר החצייה פורד שחור". זה הפריע לך הרכב הזה?

ת. כן. הוא עומד על המעבר ומפריע למי שרוצה לעבור."

בעמ' 17 החל מש' 1 ואילך כנשאל על ידי הסניגור בדבר החלטתו לעבור את הכביש על אף שרכב חסם את מעבר החצייה, השיב כי רצה לעבור על מעבר החצייה אלא שעבר מאחורי הרכב וכי בכל זאת החליט לרדת לכביש כי לא הייתה לו ברירה כי רצה לעבור .

מאוחר יותר כשנשאל מדוע רץ ? השיב : "כי היו לי הרבה שיעורים. שיעורי בית" - שם בשו' 14.

בחקירה חוזרת, לשאלת ב"כ המאשימה, כשנשאל האם הוא בטוח שהרכב שעמד על מעבר החצייה עמד על כל מעבר

החצייה ? השיב בעמ' 17 החל מש' 18 ואילך:

"ת. אני לא זוכר כל כך, אבל לפי מה שאני זוכר הוא עמד על כולו כמעט.

ש. ואיפה אתה חצית?

ת. מאחוריו".

ע/ת 5, מר שלמה חקק - אביו של הילד המעורב, העד מסר בעדותו כי העביר את הסרטון המתעד את התרחשות התאונה לידי היחידה החוקרת במייל ומאשר כי הוא כשלעצמו לא היה עד לתאונה.

לדבריו פנה לשכן שלו, מר אביחי והוא זה שהעביר לו את הסרטון אשר צולם ממצלמת אבטחה בביתו המצלמת את הרחוב הסמוך לרבות מקום הפגיעה.

העד מאשר כי מספר הרכב השחור הופיע בסרטון והוא ואשתו מסרו אותו למשטרה.

העד אשר כי נכח ביחד עם אשתו בזמן חקירת בנם, הילד המעורב וכי דברים שהילד בקש להבין הוא ואשתו יישמו למילים שניתן יהיה לכתוב אותם :

"אני מאשר שכאשר נכחנו עם הילד במשטרה ודברים שהוא ביקש להבין יישמנו למילים שניתן יהיה לכתוב אותם. לשאלת בית המשפט אני מאשר שחלק מן המילים שנכתבו בהודעה אינן המילים של הילד...." מפנה לעמ' 20 לפרוטוקול החל מש' 28 ואילך.

עדות בוחן התאונה, ע/ת 1 רס"ב סימון טרקובסקי - תיק החקירה הוצמד לעד.

העד אישר לשאלת בית המשפט, כי אין דו"ח בוחן וכי מדובר בתיק הצמדה.

ראה, עמ' 22 לפרוטוקול ש' 10.

העד החל לבצע פעולות חקירה רק ביום 4.11.19 וביניהן צפה בסרטון אשר נשלח בדואר האלקטרוני ליחידה, חקר את הנאשם תחת אזהרה ערך תרשים, צילומים וניסוי שדה ראיה.

באמצעותו הוגשו וסומנו מסמכים ת/5 - ת/14.

כשנשאל בחקירה ראשית מדוע המליץ להעמיד לדין את הנאשם בתיק זה ומדוע לא נעשה שחזור השיב:

"ת. מדובר בתאונה שקרתה במעבר חצייה, הולך רגל חצה בתחום מעבר חצייה שסומן על פני הכביש, מעל מעבר חצייה יש תמרור 306. אני מציין זאת בסקיצה. ורשום בתרשים.

אנחנו לא עושים שחזורים במעבר חצייה או בתחום מעבר חצייה".

וכשנשאל מדוע הוא אומר ב"תחום מעבר חצייה" השיב:

"ת. זה עלה מעדות הולך הרגל, והנאשם שזה היה בתחום מעבר החצייה. אין הגדרה בחוק לענין תחום מעבר החצייה. הולך הרגל חצה סמוך למעבר החצייה. מפנה לעדות הנאשם. אם הולך הרגל חצה בסמוך למעבר החצייה זו הגדרה של מעבר חצייה. זו שאלה משפטית.

מפנה לעדות הנאשם דף מס' 2 שורות 31-32. הנאשם אומר 2 או 3 מטר אחרי מעבר החצייה ומבחינתי תחום מעבר החצייה."

ראה עמ' 22 לפרוטוקול החל מש' 17 ואילך.

כשנשאל מה עמדתו ביחס לטענה כי הולך הרגל נכנס בין המכוניות והתפרץ למעשה לכביש? השיב:

"ת. שדה הראייה של הנאשם היה מוגבל שמאלה על ידי רכבים שעמדו בפקק, נאשם היה צריך לעצור ולוודא שאין ילד שעובר מהמדרכה לכביש, היה חייב לצפות את זה ולמנוע את התאונה."

ראה עמ' 23 לפרוטוקול החל מש' 1 ואילך.

כשנשאל לשאלות בית המשפט האם יש משמעות לכך שהתאונה ארעה לאחר מעבר החצייה? השיב:

"...אני משיב שתחום מעבר החצייה הוא לפני וגם אחרי מעבר החצייה..."

כשנשאל מה ניתן להסיק לגבי התנהגות הנאשם לאור מהות הפגיעה בילד ניכר כי התחמק ממתן תשובה לשאלה והוסיף וטען כי הנאשם היה חייב לצפות שילד קטן לא מצליח לראות אותו וכי הולך רגל יכול להיות רשול, מדובר בילד וכי הנאשם עדיין היה חייב לעצור את רכבו עזירה מוחלטת כי שדה הראייה שלו שמאלה היה מוגבל.

וכשנשאל האם אין להולך הרגל אחריות? השיב:

"יש אחריות ומדובר בילד. בית המשפט צריך להחליט מה אחריות הולך הרגל."

ראה שם בשו' 12-13.

כשנשאל האם הוא מסכים שהילד/הקטין לא עבר במעבר החצייה? השיב בהגינותו:

"אני מסכים שהקטין לא עבר ממש במעבר החצייה אלא בתחום מעבר החצייה. אם הנהג היה עוצר לוודא שאין הולך רגל, היה מונע את התאונה. מפנה את בית המשפט לדף השלישי בחקירת הנאשם לשאלה מס' 62. אני מפנה לתשובת הנאשם בעמוד 3 לחקירה. שורות 62 עד 64"

ראה עמ' 23, ש' 12 ואילך.

בחקירתו הנגדית שב וטען כי תחום מעבר החצייה הינו שאלה משפטית וכי יש הרבה פסיקות של בית משפט עליון, אלא שהוא אינו משפטן.

ראה עמ' 24 לפרוטוקול, ש' 9 ואילך.

כאשר נשאל בהמשך החקירה הנגדית, אילו הייתה התאונה מתרחשת במרחק רב יותר בין 10-12 מטר ? השיב, כי אולי היה מקבל החלטה אחרת והמשיך לעמוד על כך כי מדובר בשאלה משפטית. ראה עמ' 27 לפרוטוקול, שו' 12 ואילך.

כשנשאל לשאלת הסניגור, מה הערכת המרחק מהרגע שהולך הרגל נגלה לנאשם? השיב:

"ת. מדובר במרחק קצר. אני לא יודע להעריך. התאונה בלתי נמנעת. לאחר שבית המשפט מבהיר את השאלה מדובר במרחק של מטר....הולך הרגל חצה 1.30 מ' מהרגע שהוא נגלה."

ראה עמ' 28 לפרוטוקול, ש' 1 ואילך.

העד מאשר בהמשך כי את עדת הראיה אשר צפתה בתאונה פיספס וכי זו טעות שלו אך יש סרטון שמתעד את התאונה:

"ת. שוחחתי עם המודיע אהרון שמופיע בדף הראשון, **את עדת הראייה פיספסתי זו טעות שלי**. אבל יש סרטון שמתעד את התאונה. כמו שאומרים תמונה אחת שווה אלף מילים."

מפנה לעמ' 28 לפרוטוקול החל מש' 26 ואילך.

ניתוח הראיות על ידי ההגנה ויתר טיעוניה בהרחבה:

מפנה לטיעוני ההגנה בכתב מיום 30.9.21 החל מע' 4 , מיום 18.11.21 ומיום 12.12.21.

הסניגור המלומד, נתח באופן מפורט כל עדות ועדות, תוך שהוא מצביע על הקשיים והכשלים בהן.

לדבריו, הנאשם נסע "במהירות הליכה" כפי שמסר בעדותו במשטרה ואף האט את מהירות נסיעתו לפני הגעתו למעבר החצייה, זאת בשל עומס תנועה בכיוון הנגדי.

בכיוון הנגדי (מדרום לצפון) נוצר פקק תנועה ורכבים עמדו על קטע מעבר החצייה בנתיב הנגדי ואף חסמו אותו לחלוטין.

הנאשם, לאחר שחצה את מעבר החצייה מצפון לדרום, הופתע כאשר הבחין לפתע בילד קטן, בן 8 יוצא בריצה, מאחורי רכב בצבע שחור, אשר "נתקע" בפקק תנועה בכיוון הנגדי וחסם לחלוטין את מעבר החצייה, נכנס לנתיב נסיעתו והתנגש בכנף קדמית שמאלית של רכבו ונפל על הכביש.

עמוד 15

תוך זמן קצר הגיע לזירת התאונה צוות מד"א אשר טיפל במעורב אשר נפגע באורח קל.

לאחר קבלת דיווח על התאונה באת"ן דן, הגיע למקום השוטר יעקב פרייזלר **ע/ת 3** שם פגש את הנאשם אשר ספר לו על נסיבות התאונה ומיד לאחר מכן איתר **עדת ראיה לתאונה בשם שרית, אשר מסרה לו כי נסעה על רחוב בירנבוים מדרום לצפון ועצרה כשראתה את הילד, רץ שלא במעבר החצייה ואת ההתנגשות עם הרכב הנ"ל.**

השוטר פרייזלר רשם דו"ח מפורט **ת/3** ובו רשם את פרטי עדת הראיה, כולל מספר תעודת זהות ומספר הנייד שלה וכן רשם את פרטיו של מר אביחי כהן, אשר מסר לו כי הינו גר במקום וכי יש בידי סרטון המתעד את התאונה.

זאת ועוד, השוטר פרייזלר מסר דיווח על התאונה לבוחנים ואלה הודיעו שלא יגיעו למקום התאונה, זאת על אף שהנוהל המשטרתי מחייב הגעת בוחן לכל תאונה במעבר חצייה.

על פי הנחיית הבוחנים נתבקש הנאשם להגיע עצמאית למשרדי אגף התנועה ברחוב שלמה בתל אביב וכך עשה.

לדברי הסגור, הילד, **ע/ת 4** הגיע ליחידת הבוחנים במחוז תל אביב, רק ביום 30.10.19 כשהוא מלווה בהוריו ושם נגבתה ממנו הודעה "משופצת" בביטויים שאינם שגורים בפי ילד בן 8 כלך שזהות מוסר ההודעה לוטה בערפל.

הסרטונים ממצלמת האבטחה (השייכת כאמור למר אביחי כהן), נשלחו במייל ליחידת הבוחנים בתאריכים 30.10.19 ו- 12.11.19 על ידי אביו של הילד, **מר שלמה חקק ע/ת .**

הבוחן המשטרתי רס"ב סימון טרקובסקי, אליו הוצמד תיק החקירה, החל לבצע פעולות חקירה רק ביום 4.11.19, צפה בסרטון אשר נשלח בדואר האלקטרוני ליחידה, חקר את הנאשם תחת אזהרה **ת/12** ערך תרשים, צילומים וניסוי שדה ראיה אשר הוגשו וסומנו **ת/7 - ת/11.**

לטענת ההגנה משום מה התעלם הבוחן לחלוטין ממה שרשם השוטר פרייזלר בדו"ח המקצועי ולא מצא לנכון לגבות את הודעתה "המזכה" של העדה שרית וכן את הודעתו החשובה של מר אביחי כהן, אשר הוריד את הסרטונים ממצלמת האבטחה של ביתו ומסרם לאביו של הילד.

הבוחן הזדרז להעביר את תיק החקירה לתביעה בצירוף המלצה להעמיד לדין את הנאשם וזו החליטה לאמץ את המלצת הבוחן ולהגיש כנגד הנאשם כתב אישום בגין עבירות תוספת אשר הרשעה בהן מחייבת פסילה בפועל.

הסגור ציין כי הבוחן אף טרח ללמדנו כי חובת הזהירות של נוהג ברכב משתרעת על כל "תחום מעבר החצייה", הן לפני מעבר החצייה והן אחרי מעבר החצייה.

קביעתו של הבוחן נשענת על השערות, הערכות ואומד דעת מקצועי שגוי ומופרך, תוך התעלמות מוחלטת מהוראות **תקנה 67 והוראות תקנות 110 ו-111 לתקנות התעבורה** הקובעות מתווה בטוח לחציית כביש ע"י הולך הרגל.

לשיטת ההגנה, במסגרת הסקירה המקיפה וניתוחן המעמיק של הראיות, לא רק שהתביעה לא הוכיחה את הנטל הראייתי הלכאורי המוטל עליה, נהפוך הוא, מצביעה על חפותו המוחלטת של הנאשם, וזאת מבלי להזדקק כלל לעדותו.

למסד העובדתי אשר נטען בכתב האישום, לא הייתה כלל אחיזה בחומר הראיות שבתיק החקירה וכלל לא היה מקום להגשת כתב אישום.

אותו מסד עובדתי הנטען, קרס כבר בפרשת התביעה וזאת לאור הסתירה המהותית בין עובדות כתב האישום לבין חומר הראיות, הגולמי המזכה, בדגש על סרטון התיעוד של התאונה, ממנו עולה תמונה ברורה של התנהגות בלתי צפויה ומפתיעה של הילד.

בהמשך הוסיפה ההגנה התייחסותה לטיעוני המאשימה ולפסיקה אשר הובאה מטעמה על אף שלא נתבקשה לעשות כן, תוך שהיא דוחה אותם מכל וכל.

בטיעוניה אלה מיום 18.11.21 הפנתה לפסיקה מטעמה, המאבחנת בין מצב בו נהג לא ראה ושלא יכל לראות את הולך הרגל עובר לתאונה לבין נהג שראה או היה עליו לראות את הולך הרגל עובר לתאונה.

במקרה הראשון, אין הנהג חב באחריות לתאונה לעומת המקרה השני.

הוא הדין בתיק דנן לטענת ההגנה שכן הנאשם לא ראה ולא יכל היה לראות את הולך הרגל ומשכך אין עליו להשיב לאשמה ויש לזכותו ואף לחייב את המאשימה בהוצאות.

טיעוני המאשימה :

מפנה לטיעוניה מיום 15.11.21, 23.11.21 ומיום 7.12.21

התובעת המלומדת הפנתה לסרטון התאונה - ת/15 ולטעמה די בנצפה בו כדי לעמוד בנטל הדרוש לשלב הדינוני בו מצוי התיק.

זאת ועוד, הנאשם מודה בקורות התאונה ובפגיעה במעורב, לטענתו, מכיר את האזור ומודה בכך ששדה הראייה שלו היה חסום עקב רכבים שעמדו בנתיב הנגדי, אך עדיין לא עצר טרם מעבר החצייה ואף מודה שראה את המעורב שניה לפני

הפגיעה אך לא הצליח לעצור ולבלום.

הפנתה לעדות בוחן התאונה ולראיות שהוגשו באמצעותו, מעדותו עולה כי מדובר בתאונה שקרתה במעבר החצייה, הולך הרגל חצה בתחום מעבר החצייה שסומן על הכביש ומעל מעבר החצייה יש תמרור 306 שמצוין גם בסקיצה וגם בתרשים.

העד העיד כי תחום מעבר החצייה כולל אזור המצוי גם לאחר מעבר החצייה והנאשם היה חייב לצפות שילד קטן לא מצליח לראות אותו.

עוד הפנתה ב"כ המאשימה המלומדת בטיעוניה ליתר הראיות אשר פורטו לעיל ואשר יש בהן כדי להוכיח אחריות הנאשם למיזחס לו בכתב האישום.

בהתייחס לטענת המאשימה כי הנאשם לא האט מהירות נסיעתו נתבקשה בהחלטתי מיום 24.11.21 להפנות לראיות המצביעות על כך כי הנאשם לא האט מהירות נסיעתו.

בתגובה להחלטתי מיום 24.11.21 בדבר מהירות הנאשם הבהירה המאשימה בסעיף 3 לתגובתה מיום 7.12.21 כי הנאשם לא טען בחקירתו/ת 12 כי האט את מהירותו, אלא כי מהירות נסיעתו הייתה "איטית" וכי כשנשאל מדוע לא עצר ?

השיב: איך אני אעצור לאורך כל הפקק? היה פקק ארוך וכשהוצג לו הסרטון השיב כי אין לו מה להגיד.

יוער כבר עתה, ובזהירות הנדרשת כי לא מצאתי בתשובתה זו של המאשימה מתן מענה ענייני לשאלה שנתבקשה, ולמעשה אין בה כל תוספת ראייתית מעבר למה שהוצג על ידה עד כה.

סיכום ומסקנות:

באשר להוראת חיקוק מס' 1 :

אין כל טענה עובדתית בעובדות כתב האישום לפיה הולך הרגל עמד על המדרכה או בסמוך למעבר החצייה וניכר היה שבכוונתו לחצות את הכביש.

ברור כי הילד המעורב היה בשלב כלשהו על המדרכה ולא באויר, אך ברור גם כי כוונת המחוקק היתה בסעיף זה ליחס אחריות לנהג אשר רואה את הולך הרגל ובוחר שלא ליתן לו זכות קדימה במודע או יכול היה לראות אותו והתרשל בכך שלא נתן תשומת ליבו למדרכה או בסמוך לה.

מחומר הראיות עולה, כי מעבר החצייה היה חסום וכי הילד המעורב נאלץ לחפש מקום לחצות את הכביש. מדובר בילד קטן בן 8 אשר גובהו היה פחות מגובה הרכבים החוסמים.

עוד יש לציין, כי גם כאשר התפרץ לכביש עשה זאת בריצה תוך שהוא מתכופף ורץ לכיוון רכב הנאשם.

זאת ועוד, בכתב האישום עצמו טוענת המאשימה כי הילד חצה את הכביש במעבר חצייה ובטיעוניה היא עצמה, נאחזת המאשימה בדברי הנאשם בחקירה כי ראה לראשונה את הילד המעורב בכביש עת יצא מבין הרכבים.

עדות הבוחן עצמו, ולפיה הולך הרגל נגלה לראשונה לנאשם כ- 1.30 מטר בכביש יש בה אף היא לחזק כי הנאשם לא ראה ולא יכול היה לראות את הולך הרגל לפני כן.

ראיות התביעה וטענות התביעה עצמה, אינן יכולות לדור בכפיפה אחת עם הוראות חיקוק מס' 1 אשר גם כלל לא צוינו בעובדות כתב האישום בצורה מפורטת וכמתחייב.

משכך, אני מקבלת את טיעוני ההגנה בעניין זה ולא מצאתי לנכון להורות לנאשם להשיב לאשמה ביחס להוראת חיקוק מס' 1.

באשר להוראות חיקוק מס' 2 ו- 3 :

אכן, כפי שעולה מחומר הראיות המונח בפניי, אין חולק כי התאונה לא התרחשה בשטח מעבר החצייה המסומן ואולם סבורני כי אין בכך די כדי לפטור את הנאשם מלהשיב לאשמה.

מחומר הראיות עולה בבירור, כי התרחשה תאונה בין רכב הנאשם לילד המעורב וההגנה עצמה מודה כי כתוצאה מהתאונה נגרם נזק לרכב הנאשם. אין גם מחלוקת כי הילד המעורב נפגע ונזקק לטיפול רפואי.

אכן, אין קביעה חד ערכית מהחומר שהונח בפניי מהו תחומי המדויק של אותו "תחום מעבר חצייה" והבוחן בעדותו אמר בהגינותו כי הדבר הינו תלוי נסיבותיו של כל תיק ותיק.

משכך, ולאור כל שנאמר לעיל, מצאתי לנכון להורות לנאשם להשיב לאשמה ביחס להוראות חיקוק מס' 2 ו- 3.

ניתנה היום, כ"ד טבת תשפ"ב, 28 דצמבר 2021, בהעדר הצדדים.

